

Waar Abraham de mosterd haalt

“Waar haal je toch de inspiratie voor altijd weer een nieuwe tekst”, wordt mij weleens gevraagd. “Gewoon,” zeg ik dan, “tussen de lagen van de dagen, op de carrousel van de seizoenen, in de flow van het samen leven.” Kleine gebeurtenissen maken grote momenten, zo lijkt het wel. En meestal komen ze plots en toevallig op je pad.

Zo zag ik laatst een film terug. Ik had haar tijdens het zappen meteen herkend: Amélie Poulain. Onverwachts stootte ik op haar guitige gezicht en ontwapenende commentaar, en hoewel ik die schitterende prent al meer dan één keer gezien had, bleef ik hem ook nu weer volledig uitkijken. Ik wist dat hij de avond en mijn gemoed in de vredigste pasteltinten zou kleuren en een anderhalf uur durende glimlach op mijn gezicht zou toveren als zat ik op de eerste rij in een betere comedy show. Inderdaad: die film zit mij als gegoten. Hij gaat over de liefde en de zoektocht er naartoe, over je zwaktes aanvaarden, over opkomen tegen onrechtvaardigheid, over de zorg voor ouderen, over luisteren naar wijsheden, maar ook over reizen in de wereld en in je hoofd, over de vrijheid proeven, en over ‘wie vinden wil die vindt’. En dan is er ook nog de muziek: hoe schitterend loopt de piano van 0 tot 100 meter in 10 seconden, en hoe prachtig golft de accordeon het gouden strand van de weemoed op.

Opeens was daar die kleine gebeurtenis waarvan sprake, de inspiratiebron die de muze aanwakkert tot een nieuwe tekst. “Als je één blikken doos zou mogen vullen met wat spullen die je voorbij 50 levensjaren samenvatten, wat zou jij dan in jouw blikken doos stoppen?”, was een dialoog in de film.

“Eureka,” zei ik in mezelf, “dat wordt het.” Ik had namelijk net Abraham gezien, en nu dus ook het licht. Het bereiken van de helft van mijn levenswandel is een heugelijke gebeurtenis die vereerd mag worden met wat passend proza, zo dacht ik, maar hoe mijn kleine historie het daglicht zou zien was mij tot dan nog niet duidelijk. De blikken doos bracht redding. Ik zocht er alvast een grote uit.

Van mijn babytijd weet ik omzeggens niets meer. Ik laat die jaren dan ook voor wat ze waren en zie ze eerder als een noodzaak tot vervolg. Ik neem er dus niets van mee. Mijn moeder heeft trouwens haar tepels nog nodig en een vuile luier zou de blikken doos alleen maar doen stinken. De wieg waar ik nog in lag staat bij ons op zolder en werd een gegeerd intergeneratie-neel recyclageproduct, maar die kan niet in de doos. Op dus naar de kinderjaren, daar vallen er meer memorabele prularia te rapen.

Een boek van Pietje Puk bijvoorbeeld, want die heb ik in grote getale verslonden. Hij was mijn held, altijd goed gezind en ten dienste van de gemeenschap. Waarschijnlijk ligt bij hem de grondslag van mijn sociaal denken, maar dat kan ook door mijn opvoeding zijn. Ook Jan Ceulemans was mijn held. Van hem stop ik een Panini-sticker in de doos, als symbool voor wie ik uitbeeldde tijdens de heroïsche voetbalmatchen op ons pleintje. Roger De Vlaeminck behoorde eveneens tot mijn heldendom. Bij hem ontstond mijn droom om later wielrenner te worden, een droom die trouwens nog jaren groter en groter werd maar nooit uitkwam, tot spijt van mijn daartoe uitstekend gevormde

kuiten. Van hem steek ik een zwaar nagejaagde handtekening in de doos als relikwie van verloren kinderdromen en verdronken vlinders.

Het authentieke recept van Siciliaanse pizza krijgt ook zijn plaats. Die leerde ik van jongs af maken, en tot op vandaag bezorgen ze mij naam en faam. Het Playmobil-mannetje staat symbool voor de vele speelluren in de tuin en de zandbak, tijdens mooie zomers vol met kroost. Ze duurden oneindig lang en waren zalig zorgeloos.

Voor mijn tiende verjaardag kreeg ik mijn eerste singel: één van Raymond. Het was de start van mijn liefde voor muziek en van een uitgebreide muziek-collectie. Het ticket van het Eurythmics-concert is een latere stille getuige van de idolen die de muren van mijn tienerkamer sierden en het zoekende hoofd dichterbij het hart brachten.

De postkaart uit Firenze illustreert de mooie reizen die we met het gezin maakten eens we daar klaar voor waren. Ze doet me ook denken aan mijn moeder, die me naast de pizza-bak-kunst ook een bak kunst en cultuur mee gaf en een oog voor al wat mooi is.

Mijn enige sportmedaille met Belgisch lintje krijgt een prominente plaats in de doos: ze symboliseert de gouden atletiektijd die mijn tienerjaren beheerste, en die me zelfvertrouwen, voldoening, een nuttige tijdsinvulling en vriendschappen voor het leven gaf. De chronometer van het trainerschap vult die medaille goed aan; ze zorgde voor een carrière naast de competitiesport en voor een brug naar mijn toekomstige geliefde.

Het T/W-ticket staat symbool voor een grotere wereld die open ging, met vrijheid, verantwoordelijkheid en de romantische geur van zweet en gras. De cursussen fysica en scheikunde passen gelukkig niet in de doos. Die heb ik zonder probleem al jaren achter mij gelaten. Ze zorgden wel voor een verlengde

kine-opleiding. Maar zoals ieder nadeel ook zijn voordeel heeft: tijdens dat jaar te veel werd plots de legerdienst afgeschaft, waardoor ik nooit de kans kreeg een echte man te worden. Ik steek dan ook heel graag een vaasje in mijn doos, om de verloren man in mij te belichten die van bloemen en decoreren houdt, maar vooral ook omdat ik het van de kinderen kreeg.

Maar nu loop ik vooruit op de zaak. Eerst werd er nog getrouwd. Met de vrouw die van mij een trainingsschema kreeg en een romantische festivalavond met de geur van zweet en gras. De CD met ons trouwliedje 'avond' kies ik symbolisch daarvoor uit. Het is het moment van de dag dat ik het liefste leef en ik geloof nog steeds heel hard in 'jou en mij'.

Er is nog resterende ruimte in het blik. Voor een flesje massageolie bijvoorbeeld. Omdat ik graag krijg maar misschien nog liever geef. En voor het recept van de chocoladetaart. Omdat ik graag bak maar misschien nog liever eet. Dus gaat mijn loopuurwerk ook mee, om dat eten te compenseren en omdat 'blijven bewegen' mijn professionele leuze is.

Het boek van de ouderraad met de quotes pak ik ook in. Het symboliseert heerlijke jaren met woord en daad. De CD van Bart Peeters staat voor de innige familieband, en de reispas voor de kleine avonturier in mij die te vaak denkt iets van de wereld te zullen missen. Het Italiaanse Alessi-koffiekannetje kies ik ook uit, omdat ik van mooie dingen hou, maar ook van koffie en het zuiden. De verlichte kurk verzamel ik om alle vrienden te eren die altijd het lichtpunt willen zijn. Dat gaat vaak gepaard met het nuttigen van 'slow time' en parels van cava.

De foto van mijn vader zaliger op trektocht naar Compostella gaat ook in de kist. Hij mag iedereen vertegenwoordigen die er niet meer is en die ik mis. Het heeft me geleerd dat tranen ook parels zijn en dat leven om geen uitstel vraagt.

Nu rest er echt niet veel plaats meer in mijn blikken doos van de halve eeuwigheid. Enkel het belangrijkste kan er 'on the top' nog bij: de schatten van mijn huishouden, zoals een gedicht van mijn oudste dochter. Ik hou van haar, van doorzetting, van woord en literatuur. Ook de zelf gemaakte sleutelhanger van mijn jongste dochter heeft nog plaats. Ik hou van haar, van gebedenheid, van eigenheid en creativiteit. Het parfum van mijn vrouw is bijna het laatste object dat ik verzamel. Die geur wil ik niet loslaten. Het is die van vertrouwen en van thuiskomen.

Gelukkig is er net nog plaats voor mijn leesbril. Niet dat het beginnende verval bejubeld moet worden. Maar anders zou ik niet eens mijn eerste eigen boek kunnen lezen dat mijn kleine geschiedenis nog beter samenvat dan een kist vol waardevolle prullen. Als sterren aan het firmament van nog maar half oud, zo mooi blinken ze, die 50 parels. Het zijn er gelukkig meer van cava dan van tranen.

(juni 2020)